

Cartea lui Daniel - Numărul optzeci și șase

Dezvăluirea profetică: înțelegerea sporirii cunoștinței și a mesajului strigării de la miezul nopții

Jeff Pippenger
2024-02-19

Analizăm paralelismul dintre mișcările primului și ale celui de-al treilea înger, pentru a înțelege mai bine ce reprezintă, în mod simbolic, sporirea cunoștinței atunci când este desigilată la vremea sfârșitului. Încercăm să demonstrăm că ea reprezintă o intensificare a adevărului care, în cele din urmă, culminează în ploaia târzie, care este solia Strigării de la miezul nopții. Ca simbol, „sporirea cunoștinței” își are originea în cartea lui Daniel și acolo este identificată drept cunoașterea profetică ce pune la încercare și produce două clase de închinători.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuii vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuii nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

În 1989, o „sporire a cunoștinței” a fost dezpecetluită, care va demonstra în cele din urmă două clase de închinători. Aceste două clase sunt ilustrate în contextul modului în care se raportează la solia ploii târzii. Cei răi nu recunosc și nu primesc ploaia târzie, iar cei înțelepți o recunosc și o primesc. Prin urmare, cei răi nu văd când începe să cadă ploaia târzie, iar ea a început să cadă când neamurile s-au mâniat la 11 septembrie 2001. Ne-am adresat conducerii adventismului laodicean, așa cum este reprezentată în Ezechiel capitolele opt și nouă, precum și în Isaia capitolul douăzeci și opt. În Isaia, „bărbații batjocoritori” au făcut din „minciună” „adăpostul” lor și s-au „ascuns” „sub neadevăr”.

De aceea, ascultați cuvântul Domnului, voi, bărbați batjocoritori, care cârmuiți poporul acesta aflat în Ierusalim. Pentru că ați zis: Am încheiat un legământ cu moartea și cu Locuința morților am făcut învoială; când va trece biciul năvălitor, nu ne va atinge, căci am făcut din minciună adăpostul nostru și sub înșelăciune ne-am ascuns. Isaia 28:14, 15.

Bătrânii Ierusalimului din zilele de pe urmă eșuează la testul „odihnei și înviorării”, care este reprezentat de metodologia „rând după rând”, ce le permite înțelepților să recunoască ploaia târzie a zilelor de pe urmă prin ilustrarea istorică a ploii târzii în istoria milerită. Caracteristica profetică a „oamenilor batjocoritori” pe care Isaia o subliniază în pasaj este minciuna și înșelăciunea sub care s-au ascuns și pe care au făcut-o adăpostul lor. Așadar, în legătură cu testul soliei ploii târzii (odihna și înviorarea pe care n-au vrut s-o audă), bătrânii Ierusalimului au acceptat o minciună.

Mesajul ploii târzii sosește însoțit de o dezbateră, așa cum este reprezentat în Habacuc, capitolul doi, atunci când străjerul de acolo îl întreabă pe Dumnezeu ce să răspundă în „dezbateră” istoriei sale, căci termenul „reproved” din versetul întâi al capitolului doi înseamnă „argued with”.

Voi sta la locul meu de strajă, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Habacuc 2:1.

Cei înțelepți, în timpul dezbaterii cu privire la ploaia târzie, prezintă adevărurile reprezentate drept nestematele lui Miller, care sunt, de asemenea, adevărurile fundamentale identificate, stabilite și prezentate de către milleriți. Acele adevăruri sunt reprezentate drept Hristos, Stânca Veacurilor.

Cei ce stau ca străjeri ai lui Dumnezeu pe zidurile Sionului să fie oameni care pot vedea pericolele ce stau înaintea poporului — oameni care știu să deosebească între adevăr și eroare, între neprihănire și nelegiuire.

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelia credinței pe care am zidit de atunci încoace, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aş putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Bătrânii prezintă un mesaj fals al ploii târzii, pe care Isaia îl descrie drept o „minciună” și o falsitate. În capitolul opt din Ezechiel este prezentată istoria care identifică momentul când bătrânii Ierusalimului se închină soarelui, iar în capitolul următor ei sunt puși în contrast cu cei care primesc pecetea lui Dumnezeu. A treia urâciune (generație) reprezintă un mesaj fals al ploii târzii, reprezentat prin „plângerea pentru Tamuz”. În a treia generație a Adventismului, care a început în 1919, a fost introdusă o „minciună”, în legătură cu evanghelia falsă prezentată public de W. W. Prescott la Conferința Biblică din 1919. Acea „minciună” este un subiect specific celei de-a treia generații, iar „minciuna” este temelia falsă a mesajului fals al ploii târzii, reprezentat prin „plângerea pentru Tamuz”.

Este important să ne facem timp pentru a identifica cu precizie „minciuna” din profeție, căci „minciuna” este motivul principal pentru care Adventismul laodicean nu poate vedea sporirea cunoștinței din 1989. „Minciuna” este că „jertfa necurmată” din cartea lui Daniel reprezintă slujirea lui Hristos în sanctuar. Aplicarea profetică a „jertfei necurmate” ca reprezentând slujirea lui Hristos în sanctuar este o aplicare profetică falsă și eronată; însă „minciuna” nu constă doar în identificarea greșită a „jertfei necurmate” ca simbol profetic, ci reprezintă și o „minciună” care pretinde că sora White a fost de acord cu această aplicare falsă, folosindu-se apoi de acel neadevăr pentru a stabili aplicarea incorectă drept adevăr stabilit.

Înțelegerea corectă a ultimelor șase versete din capitolul unsprezece al lui Daniel a fost prefigurată de versetele treizeci până la treizeci și șase, iar când Sora White identifică împlinirea deplină a capitolului unsprezece din Daniel, ea afirmă că "scene asemănătoare cu cele descrise" în versetele treizeci până la treizeci și șase "se vor repeta."

Utilizarea definiției false a "the daily" produce o structură istorică falsă. Istoria reprezentată în Daniel, capitolul unsprezece, versetele treizeci până la treizeci și șase, include înlăturarea "the daily". "The daily" este fie aplicația milerită, fie aplicația lui Prescott și a lui Daniells. În funcție de aplicația aleasă, vor rezulta două structuri istorice diferite.

Și oștiri se vor ridica de partea lui, și vor pângări sanctuarul tăriei, și vor înlătura jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea pustiirii. Daniel 11:31.

Potrivit inspirației, istoria profetică reprezentată în acest verset, care include și versetul treizeci și versetele treizeci și doi până la treizeci și șase, urmează să fie repetată în versetele patruzeci până la patruzeci și cinci din Daniel, capitolul unsprezece.

Profeția din capitolul al unsprezecelea al cărții Daniel aproape că și-a atins împlinirea deplină. O mare parte din istoria care s-a desfășurat în împlinirea acestei profeții se va repeta. În versetul treizeci se vorbește despre o putere care „va fi mâhnită”, [Daniel 11:30-36 citat.]

„Scene asemănătoare cu cele descrise în aceste cuvinte vor avea loc.” Manuscript Releases, numărul 13, 394.

Versetul în care găsim „the daily” este versetul treizeci și unu.

Și oștiri se vor ridica de partea lui, și vor pângări sanctuarul tăriei, și vor înlătura jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea pustiirii. Daniel 11:31.

„Brațele” din verset se ridică de partea „lui”. „Brațele” reprezintă o putere, la fel ca acela pentru care se „ridică”. În verset, tot „brațele” sunt cele care „se ridică de partea lui”, tot „brațele” sunt cele care „spurcă sanctuarul tăriei”, tot „brațele” „înlătură necurmatul”, și tot „brațele” sunt cele care „așază urâciunea care pustiște”. În Apocalipsa, capitolul treisprezece, balaurul, care este Roma păgână, oferă papalității trei lucruri.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca ale unui urs, și gura ei ca a unui leu: și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Apocalipsa 13:2.

Fiara asemănătoare cu un leopard este identificată de către Sora White drept papalitatea, iar în capitolul doisprezece Sora White identifică faptul că balaurul este atât Satana, cât și Roma păgână.

Astfel, deși balaurul, în primul rând, îl reprezintă pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne. Tragedia veacurilor, 439.

În versetul al doilea din capitolul treisprezece al Apocalipsei, Roma păgână și-a dat puterea militară, „brațele” sale, papalității, începând cu Clovis, regele francilor (Franța), în anul 496. Roma păgână i-a dat Romei papale scaunul propriei autorități în anul 330, când împăratul Constantin a părăsit orașul Roma și a mutat capitala Romei imperiale în orașul Constantinopol. Roma păgână a conferit papalității autoritatea civilă în anul 533, când Iustinian a emis un decret prin care a identificat papalitatea drept cap al tuturor bisericilor și îndreptătorul ereticilor.

În versetul treizeci și unu, „oștirile” care se ridică sunt forțele militare ale Romei păgâne, care s-au ridicat în sprijinul papalității, începând cu Clovis, în anul 496. Pentru acest act, papalitatea identifică Franța drept „întâiul-născut al Bisericii Catolice” și uneori drept „fiica cea mai mare a Bisericii Catolice”. În versetul treizeci și unu, după ce Constantin a promulgat o lege duminicală în anul 321 și apoi a mutat capitala din orașul Roma în orașul Constantinopol în anul 330, imperiul odinioară invincibil a început să se destrame, pe măsură ce primele patru puteri ale Trâmbițelor din

Apocalipsa, capitolul opt, au început un război continuu împotriva Imperiului Roman. Ținta atacurilor desfășurate de barbari și de Genserich a fost îndreptată împotriva orașului Roma, care, înainte de anul 330, fusese „sanctuarul țării” pentru Imperiul Roman. Începând cu anul 330 și de atunci înainte, războiul invaziv al barbarilor avea să „pângărească sanctuarul țării”, până când „oștirile” Romei păgâne aveau să se ridice în sprijinul papalității, începând cu anul 496.

Nu numai că Roma păgână a oferit puterii papale trei lucruri, conferindu-i puterea militară, autoritatea civilă și scaunul cetății Romei, ci a și înlăturat trei coarne pentru Roma papală.

Am privit cu luare aminte la coarne și, iată, din mijlocul lor a ieșit un alt corn mic, înaintea căruia trei dintre cele dintâi coarne au fost smulse din rădăcini; și, iată, cornul acesta avea ochi ca ochii de om și o gură care rostea cuvinte mari. Daniel 7:8.

Cele trei coarne care urmau să fie «smulse» în capitolul al șaptelea din Daniel reprezentau trei puteri principale care se opuneau ascensiunii papalității la putere. Ultimul dintre aceste trei coarne a fost înlăturat când goții au fost izgoniți din orașul Roma în anul 538. Ei au fost alungați din oraș de «brațele» Romei păgâne, căci acele «brațe» aveau să așeze papalitatea (urâciunea pustiirii) pe tronul lumii cunoscute de atunci în anul 538.

Versetul treizeci și unu din Daniel unsprezece identifică patru lucruri pe care „brațele” (Roma păgână) aveau să le facă. Aveau să se „ridice” în sprijinul papalității, așa cum au făcut în anul 496. Aveau să pângărească „sanctuarul țării”, așa cum este reprezentat de luptele militare purtate asupra orașului Roma vreme de aproximativ două secole. Aveau să „așeze” papalitatea pe tronul pământului în anul 538 și, de asemenea, să „înlătore necurmatul”.

Cuvântul ebraic tradus în verset prin «a îndepărta» (sur) înseamnă «a înlătura». Până în anul 508, rezistența din partea păgânismului care exista în Imperiul Roman, care acționase pentru a împiedica ascensiunea papalității la putere, fusese pe deplin adusă la supunere sau eliminată.

A identifica „necurmatul” ca fiind slujirea lui Hristos în sanctuar este o aplicare falsă, însă lucrarea propriu-zisă care a fost înfăptuită în istoria laodiceană a adventismului, prin care aplicarea falsă a fost prezentată drept adevăr, s-a întemeiat pe o „minciună” specifică ce a fost promovată în a treia generație a adventismului. Îndrumarea soriei White potrivit căreia istoria versetelor treizeci până la treizeci și șase va fi repetată în împlinirea finală a capitolului unsprezece din Daniel a făcut imposibil ca „bărbații batjocoritori” care cârmuiesc Ierusalimul să dea o interpretare versetului treizeci și unu fără a respinge în același timp Spiritul Profeției.

„Oamenii batjocoritori” învață că papalitatea a înlăturat adevărata înțelegere a slujirii lui Hristos în sanctuar, prin introducerea liturghiei papale, care este o contrafacere a lucrării lui Hristos în sanctuarul ceresc. Dacă aceasta ar fi înțelesul real al „the daily”, atunci „arms” care s-au ridicat în versetul treizeci și unu ar fi papalitatea, căci structura gramaticală a versetului impune ca „arms” să fie puterea care înlătură „the daily”.

Pentru a-și susține amestecătura de basme, ei afirmă că papalitatea (arme) a pângărit sanctuarul ceresc al lui Hristos. Cuvântul ebraic tradus prin „sanctuarul (miqdash) al țării” poate desemna fie un sanctuar păgân, fie sanctuarul lui Dumnezeu. Dacă Daniel ar fi dorit să transmită că sanctuarul

lui Dumnezeu urma să fie pângărit de către papalitate, ar fi folosit cuvântul ebraic „qodesh”, care nu poate reprezenta decât sanctuarul lui Dumnezeu. Așadar, unde este consemnat în Biblie sau în Spiritul Profeției că sanctuarul ceresc a fost vreodată sau va fi vreodată pângărit de către papalitate?

În mod cert, păcatele creștinilor sunt înregistrate în cărțile sanctuarului ceresc, dar această înregistrare nu înseamnă că sanctuarul lui Dumnezeu a fost pângărit. Curățirea sanctuarului a reprezentat curățirea cărților de evidență care se află în sanctuar. Mai mult, puterea papală nu a fost niciodată creștină, așadar nu a fost niciodată înscrisă în cărțile judecării de cercetare. Singura judecată identificată pentru papalitate este judecata executivă a mâniei lui Dumnezeu.

"Brațele" urmau, de asemenea, să "așeze urâciunea pustiirii"; aceasta ce putere ar fi? Ce putere a așezat papalitatea? Și care este puterea pentru care, chiar la începutul versetului treizeci și unu, s-a ridicat papalitatea?

Neînvățații din adventismul laodicean, care și-au încredințat viața veșnică în mâinile unor oameni care au fost identificați ca fiind incapabili să citească cartea pecetluită, se pot simți împăcați cu urechile gădilite de un asemenea tip de aplicare biblică denaturată, dar este și mai absurd să încerci să iei istoria pe care sunt nevoiți s-o identifice pentru a-și susține eroarea și s-o aliniezi cu ultimele șase versete din Daniel unsprezece.

În istoria premergătoare prăbușirii Uniunii Sovietice — despre care se poate arăta că este reprezentată drept Împăratul de la miazăzi în versetul patruzeci din Daniel unsprezece — puterea militară a Statelor Unite s-a ridicat în sprijinul papalității, întrucât Ronald Reagan a încheiat o alianță secretă cu antihristul profeției biblice. Procedând astfel, s-a indicat că orice rezistență protestantă față de ascensiunea papalității fusese înăbușită în Statele Unite, fapt tipificat prin înlăturarea rezistenței păgânismului în anul 508. În pasaj, Împăratul de la miazănoapte (papalitatea) a măturat mai întâi Uniunea Sovietică în 1989 și a făcut aceasta în parteneriat cu „carele” și „călăreții”, care reprezintă puterea militară a Statelor Unite, precum și cu puterea economică a Statelor Unite, reprezentată de „corăbii”.

Statele Unite ale Americii au fost „brațele” care s-au ridicat în sprijinul papalității. Protestantismul a fost înlăturat, așa cum rezistența păgânismului a fost înfrântă până în anul 508. În versetul patruzeci și unu, Statele Unite vor fi cucerite de papalitate, iar Constituția Statelor Unite, care este „sanctuarul țării” al Statelor Unite, va fi răsturnată, pe când Statele Unite îl așază pe Regele Nordului (papalitatea) pe tronul pământului, așa cum a făcut Roma păgână în 538. Dacă citiți articolele de pe acest site, atunci puteți descărca revista The Time of the End și citi o prezentare mai aprofundată a ultimelor șase versete din Daniel unsprezece, însă acum nu facem decât să arătăm că identificarea „necurmatului” drept slujirea lui Hristos în sanctuar este o aplicare falsă a simbolului. Procedăm astfel pentru a arăta că aplicarea falsă a fost adusă asupra adventismului laodicean printr-o minciună deliberată.

Vom continua să examinăm minciuna profetică în articolul următor.

Nu avem timp de pierdut. Vremuri tulburi stau înaintea noastră. Lumea este frământată de duhul războiului. Curând vor avea loc scenele strâmtorării despre care vorbesc profețiile. Profeția din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel a ajuns aproape la deplina ei împlinire. O mare parte din istoria care s-a desfășurat în împlinirea acestei profeții se va repeta.

În versetul al treizecilea se vorbește despre o putere care „se va mâhni și se va întoarce și se va mânia împotriva legământului sfânt; așa va face; ba chiar se va întoarce și va intra în înțelegere cu cei ce părăsesc legământul sfânt. Și oștiri se vor ridica de partea lui și vor pângări sanctuarul țării și vor înlătura jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiirii. Iar pe cei ce se poartă nelegiuit împotriva legământului îi va corupe prin lingușiri; dar poporul care Își cunoaște Dumnezeu va fi tare și va face isprăvi. Și cei pricepuți dintre popor îi vor învăța pe mulți; totuși vor cădea de sabie și de foc, prin robie și prin pradă, multe zile. Iar când vor cădea, vor primi un mic ajutor; dar mulți li se vor alipi prin lingușiri. Și unii dintre cei pricepuți vor cădea, ca să-i încerce, să-i curățească și să-i albească, până la vremea sfârșitului, fiindcă încă este pentru un timp hotărât. Și împăratul va face după bunul său plac; se va înălța și se va mări mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până când mânia va fi împlinită; căci ceea ce este hotărât va fi împlinit.” Daniel 11:30-36.

Scene asemănătoare cu cele descrise în aceste cuvinte se vor petrece. Vedem dovezi că Satana pune cu repeziciune stăpânire pe mințile omenești care nu au frica de Dumnezeu înaintea ochilor lor. Să citească și să înțeleagă toți profețiile acestei cărți, căci acum intrăm în vremea de strâmtorare despre care s-a vorbit:

„Și în vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod care stă pentru fiii poporului tău; și va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamuri, până la vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte. Și mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii spre viață veșnică, iar alții spre rușine și dispreț veșnic. Și cei înțelepți vor străluci ca strălucirea țării; iar cei ce întorc pe mulți la neprihănire, ca stelele, în veci de veci. Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga înapoi și încolo și cunoștința va spori.” Daniel 12:1-4.
Manuscript Releases, numărul 13, 394.